

bírnök

A MEZŐBERÉNY I. KERÜLETI EGYHÁZKÖZSÉG INGYENES IDŐSZAKI LAPJA
XVIII. évfolyam, 2. szám · 2014. karácsony

Eljövendő és jelen valóság

Ünnepi elmélkedés Isten országáról

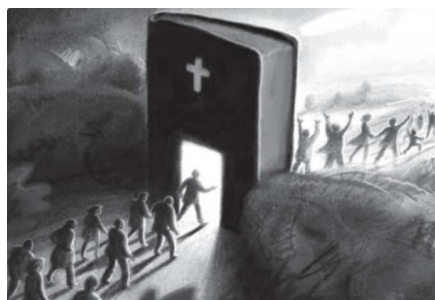
„Amikor a farizeusok megkérdezték tőle [Jézustól], hogy mikor jön el az Isten országa, így válaszolt nekik: »Az Isten országa nem úgy jön el, hogy az ember jelekből következtethetne rá. Azt sem mondhatják: Íme, itt, vagy íme, ott van! – Mert az Isten országa közöttetek van!«” [Lk 17,20–21]

Advent, karácsony. Az ilyen csillogóbb napok során eszünkbe jut Isten országa, a tökéletes és büntelen hely. Így volt ez akkor is, amikor Jézus egy szavára gyógyíthatatlan betegek lettek egészségesek. Micsoda jel, mekkora bizonyíték volt ez a farizeusok számára! Hiszen ha ilyesmi megtörténhet, akkor hamarosan itt lesz Isten országa! Jézus ezt mondja nekik: nem a „mikor” kérdését kell feszegetni, nem kell obszervatóriummal alakítani az életünket. Az Ő visszajövetele nem hasonlítható ahhoz, ahogyan a három királyok rátaláltak a jászolba fektetett kisdedre. Isten országa eljöveteletét nem olvashatjuk jelekből. Az nem is csak eljövendő, hanem egyben már most jelenvaló lelki valóság.

A farizeusok nagyon be akartak Isten országába jutni, de nem olyan válasszra vártak, hogy: Isten országa közöttetek, bennetek van! Itt van, előttek áll! Amikor megvalljátok a hiteteket, az ajkatokon van. Amikor Krisztusra néztek: közöttetek van! Komolyan kellene ezt venni! Isten országa már itt van közöttünk az ígében, a szentségekben. Krisztusban közöttünk, akár bennünk is. Itt van Isten országa a szemünk előtt: itt valahányszor

egy valaki közülünk megtartja az ígét, vagy tapasztalja a bűnöket bocsátó Krisztus szeretetét... Itt van közöttünk valóságosan!

Alacsony termetem révén sokszor tapasztaltam már, hogy átnéztek felettem, a tömegben valaki távolabbra tekintett, és nem vett észre. Milyen szörnyű, hogy mi gyakran lekicsinyelljük Krisztus valódi jelenlétét. Nem vesszük észre, pedig itt van előttünk. Büszkén előre nézünk, a messzibe... másfajta és jobb jeleket akarnánk, mint a beszélő, cselekvő, értünk élő Krisztust. Minden adventkor a gyertyafényes, csendes

estéktől, majd karácsonykor az igazi ünnepi hangulattól várjuk, hogy jobban lássuk Őt, pedig az egész egyházi esztendőben velünk járja az utat! Mekkora baj lenne, ha csak ekkor döbbenénk rá, hogy mellettünk áll ígérte szerint!

A tanítványok most magától értődőnek veszik Jézus jelenlétét. Bár kevés dicsőség, sok titok van Krisztus körül, de amikor majd újra visszajön, azt semmivel sem lehet összetéveszteni. Mindenki látni fogja eljöttét, akár a villámlást vagy Noé kortársai a hömpölygő áradatot és Lót felesége a vakító fényt.

Akkor készülni, kapkodni, bánni a hitetlenséget, vakságot már nem lehet! Akkor majd kitűnik mindenkiről, hogyan készült arra a második visszajövetelre, mennyire volt tisztában azzal, hogy bármikor útra készen kell lennie.

Noé napjaiban minden úgy történt, ahogyan mostanság. Földi feladataikat tették és a holnapra gondolva házasodtak, szántottak, vetettek, gabonát öröltek. De túlságosan is belemerültek ezekbe, a maguk élete mentésébe, saját sorsuk építésbe, nem számoltak azzal, hogy bármikor jöhet Krisztus, aki előtt meg kell állni! Úgy beletemetkeztek a munkába, és annyira élvezték a földi örömeiket, hogy nem maradt hely a szívükben a várakozásra, arra a pillanatra, amikor Jézus majd keresi őket! Pedig meg lehetett volna tenniük. Nem is kellett volna feszülten figyelniük a horizontot, csak türelmesen, szívbeli csendes reménységgel élni.

A farizeusok Jézusnak egy elvi, személyes érintettség nélkül való kérdést tettek fel, ő gyakorlati és a személyes érintettség húrjait pengető választ adott. Segítsen bennünket a mostani ünnep abban, hogy elgondolkodjunk a múlt időben kapott lehetőségeinken, felülbíráljuk Isten országával kapcsolatos nézeteinket, és beletekintünk szívünk mélyére. Legyen alkalmunk a következő napokban arra, hogy megválaszoljuk magunknak a legdöntőbbet: látjuk-e Jézus Krisztust közöttünk és tapasztalható-e bennünk? Miként érne, ha már nem „Jézus-kaként”, hanem a Világ Uraként újra visszajönne?

LÁZÁRNÉ SKORKA KATALIN

„Én vagyok az ajtó...”

Fanfárok hangjára vonultak be lelkészek és presbiterek a zsúfolásig megtelt zsindeletű mezőberényi német templomba. Gáncs Péter elnök-püspök és Kondor Péter esperes szolgálattelőként érkeztek gyülekezetünkbe. A 225 éves templomszentelés jubileuma kapcsán hálaadó napot tartottunk 2014. augusztus 18-án. Ezt idézzük fel most.

A mezőberényi és mössingeni részvételű közös együttesként hívogatták az ünnepre érkezőket térzenéjükkel, majd pedig gondoskodtak arról, hogy az istentisztelet zenei megformálása valóban emelkedett légkört teremtsen.

A püspök prédikációjában a templomkapu felett található gót betűs ígét, Jézus szavát magyarázta: „Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, az megtartatik, bejár és kijár, és legelőre talál.” [Jn 10,9] Rámutatott arra, hogy az ajtónál ott a küszöb, és ha belépünk a templomba, ezzel találkozunk először. Kikkel találkozik a hozzánk betérő először? Vannak küszöbemberek, akik akadályoznak a zökkenőmentes bejutásban. Fontos, hogy mi ne legyünk olyanok, akikre úgy gondolnak mások, hogy gátjaivá válunk az ő Jézusra, és közösségre találásuknak. Egy ajtó akkor válik igazán nyitottá, és lehetőséggé a bejutásra, ha ott minél kisebb a küszöb. A gyülekezet akkor lesz hívogató és befogadó hely, ha minél kevesebb közöttünk a küszöbem-

ber. Azért kell imádkozni, hogy mi magunk ne legyünk azok. Az ige a jó pásztor gondoskodásáról is szól számunkra: a legelőért nem tesz a bárány semmit, készen kapja. Ha valaki Jézusra talál, az rátalál az üdvösségre, amit Ő készített el számunkra.

Az elnök-püspök igehirdetését követően újrászentelő áldásában részesítette a gyülekezetet és a templomot, majd pedig a jubiláns konfirmadusokat is. Az úrvacsorai liturgiában Kondor Péter esperes és az egyházközség lelkésze végeztek szolgálatot. Ez idő alatt a Kelet-Békési Evangélikus Egyházmegye zenei taborának előadói és növendékei keresztyén könnyűzenével dicsérték Istent.

Az istentisztelet után Fejér Sándor, a II. kerületi Evangélikus Egyházközség lelkésze, Dr. Rück András egyházmegyei felügyelő és Siklósi István polgármester köszöntötte az ünneplőket. A város vezetője elmondta, hogy öröm és büszkeség egy 225 éves évfordulót ünnepelni úgy is, hogy a település is ünnepel, városossá nyilvánítása 25 éves jubileumát.

Az egyházközség elnöksége a presbitérium nevében köszönetét fejezte ki két hűséges szolgálattelőjének, Köhler Juliannának és Schäffer Miklósnak, akik évtizedeken át fáradhatatlanul igyekeztek a gyülekezetért helytállni.

A jeles évfordulóra ellátogattak a semlaki gyülekezet tagjai lelkészükkel, valamint a környező német nem-

zetiségi önkormányzatok delegáltjai és többen az önkormányzati képviselők közül is.

A Berény Szállóban ebéddel folytatódott a nap, majd pedig Dr. Harmati Béla László, az Evangélikus Országos Múzeum igazgatója tartotta meg előadását. A téma igen figyelemfelkeltő volt: Mezőberény és az evangélikusság helyzete a türelmi rendelet idején. A hallgatóság a 18. század végi templomépítéssel sajátosságairól, a helyi templom felépítésének történeti háttéréről és művészi jellegzetességeiről újabb ismeretekkel gazdagodhatott.

A gyülekezet háziasszonyai is komolyan készültek. Jó voltukból sütemény és kávé, frissítő várta az árnyas udvarba érkezőket. A megvendégléshez a Német Hagyományápoló Egyesület is támogatást adott.

A hálaadó nap a zenetáboros ifjúság koncertjével zárult, ami a Berény Szálló előtti téren, a város főterén valósult meg. Mintegy kétszázan voltak kíváncsiak arra, miként szólal meg a Jézusról szóló evangélium a fiatalok zenéje, éneke által. Az egyórás előadást – ahogyan a többi programot – a városi kábeltevé rögzítette, hogy a későbbiekben sokak számára közvetíthessék a jubileumi napon történeteket.

Legyen Istené a dicsőség mindazért, amit eddig ebben a közösségben az Ő áldásaképpen megtapasztalhattunk!

LSK

A templomajtóban

Minden vasárnap belenézünk egymás arcába a templomkapuban. Jó, hogy a távolságból közelség lesz. Néhány másodperc érezzük összetartozásunk erejét a kézzel a kézben. Van, aki udvariasan és gépiesen köszön. Igyekezik, de szeretném, ha tudná, érdekel a sorsa, ismerem a gondját. Nincs sok időnk, túl közel is lépdelnek mögöttem. Pár szó, egy rövid egyeztetés. Mások kérdeznak: értették-e a hirdetés mondatait vagy felajánlják szolgálataikat, idejüket. „Nehéz hetem lesz, imádkozz értem!” – mondja valaki. Felszabadultabban beszélgetünk, összenevevünk. Az ünnep kitágul, az evangélium elindul a maga útjára. Szeretem ezeket a találkozásokat. Egy-egy csendes „köszönöm”-öt is hallani, olykor elkapok egy könnyes pillantást. Nem kétség, ők ma Jézussal találkoztak! Még jobban örülök, amikor nem csak körülöttem állnak meg. Sokszor a kis tér még hosszú ideig tele van emberekkel, akik egymás iránt érdeklődnek, terveznek, a következő hét eseményeit egyeztetik. Biztató szavak kavarognak felettünk, hiszen hét közben is van tennivaló és ta-

lálkozhatunk az ige mellett. A gyászoló és a keresztlőre érkezett család mellé is odalépett már valaki. Ezek a szeretetteljes törődés jelei. Odabent és idekint egyaránt a szentek közössége lehetünk, de mennyivel másabb a falakon kívül! Erőt és áldást kaptunk, amit nem lehet magunkban tartani. Még a legszótlanabb egyháztagnak is van figyelme arra, akit régen látott, s ha többre nem is futja, legalább együtt indulnak haza, pár száz métert közösen tesznek meg. Egymás mellett, testvérként. Az istentisztelet előtt várakozással teli szívvel foglaltuk el helyünket, most pedig békés derűvel és tetterre készséggel mehetünk utunkra. Jézus tanítványai vagyunk. Olyan közösség, ahol mindenkinnek helye van. S ki-ki, ahogyan adatik neki, részt vesz Isten országa építésében. A halk szavú, a dinamikus, a jó szervező és az állhatatosan szorgalmas. Mindannyian ott és úgy, ahogyan a Lélek adja. Egymás szavára, szeretetére vagyunk utalva. Urunk is számít ránk, hogy jósága rajtunk keresztül jusson el valakihez. Ajándékba kapott lehetőségek, hegyként tornyosuló feladatok állnak előttünk. Elindulunk. Jövő héten pedig ismét megosztjuk egymással mindazt, amit átélünk. Visszafele, itt a templomkapuban. („Tarts, Uram, a kezdedben”, Luther Kiadó, Bp., 2012)

A szeretet gyakorlásáról

Arra születni kell, hogy szeressük a másik embert. Ezt nem lehet kötelességből tenni. Ha látogatni megyek, akkor a szívemet és lelkemet viszem. Van, amikor azt érzem, mennem kell, vágyom, hogy újra láthassak valakit, akiről régen nem hallottam. Így van ez az itteni és a vidéki egyháztagjainkkal is. Ehhez viszont az kell, hogy ismerjük az embereket. Több idősről még az édesanyámtól hallottam, rajta keresztül ismertem meg őket. Megismertem és megszerettem ezeket az időseket, gyakran látogattam el hozzájuk – szeretetet adtam és kaptam.

Egyszer váratlan telefonhívást jött. Egy kedves régi ismerősömről tudtam meg, hogy a férjével együtt egy budapesti szociális otthonba került. A férfi két hét múlva meghalt, az asszony pedig agyvérzést kapott a férje halálhírére. „Tudom, hogy szerettétek egymást, de ő most nem tud beszélni” – mondta. Sajnos nem hagyott hátra telefonszámot, ezért elhatároztam, hogy felkutatom. Egy gyülekezeti vacsorán a rokonaitól kértem el a telefonszámot, így újra fel tudtam venni a kapcsolatot vele.

Azóta már sokszor utaztunk együtt az idősek otthonában lakó asszonyhoz, aki nagyon boldog miattunk. Azt gondolják, hogy a rokonai vagyunk, gyümölcsöt és süteményt viszünk neki. Örül nekünk, bár egy kis idő múlva már nem is tudja, kik voltunk.

Sokszor elkap a vágy, hogy induljak. Eszembe jut valaki, aggódom érte, ezért menni kell. A lakásban takarítani, dolgozni rossz időben is lehet, de ha szép az idő útnak indulok. Szív és lélek kell hozzá. Szeretek örömet szerezni, és akihez megyek, azzal örülünk, hogy együtt lehetünk. Minden egyháztaghoz szívesen megyek. A szociális otthonban is ismertek, mert az utolsó idejünkben ott laktak az öregjeim. Még egyszer sem fordult elő, hogy megkérdezték volna, miért nem a lelkész jött. Mindenki örömmel fogad, akkor is, ha váratlanul megyek. A lelkész sem ismerhet mindenkit, én pedig egész életemben emberekkel foglalkoztam.

Többen keresnek, üzennek is, hogy menjek ismét, mert jó lenne találkozni, és az egyházadót is elküldenék velem.

Egy idősebb egyháztagunk elveszítette a lányát. Úgy gondoltam, elmegyek hozzá. Vittem egy gyertyát is, amit meggyújtottunk. Amikor megéreztem, sírdogált. Sajnáltam a lányát, de azért mentem, hogy könnyebben tudja viselni a gyászát. Beszélgettünk, imádkoztunk.

Évekkel ezelőtt ketten elmentünk a Nőegyletből meglátogatni két asszonyt, akik bekapcsolódtak asszonykörünk munkájába. Azóta is szívesen vannak közöttünk.

De a fiatalokra is oda kell figyelni. Ha kell, kölcsönadok valamit, amire szükségük van, vagy a gyerekekre vigyázok. Meg kell ismerni őket, meg kell velük barátkozni, akkor a bizalom is kialakul. Ha pedig utazásról van szó, inkább én megyek a nálam fiatalabbakhoz is, mert már régen ingyen utazok. Nekik anyagi teher lenne eljönni, nekem pedig csak egy kis idő.

A múltkor a közeli kisboltból visszaemlékeztem az első találkozásunkra. Én már el is felejtettem, hogyan fogadtam őket. Egy biztos, ha szeretetet adunk, azt is kapunk.

BABINSZKI MIHÁLYNÉ

ÜNNEPI ISTENTISZTELEK

December 21-én, 10 órakor: **Gyermekek karácsonya a templomban**

Óvodások műsora, Betlehemi történet, Az első karácsonyfa, Nem volt számukra hely, Ünnepi versek

Szeretettel hívjuk és várjuk a gyermekekkel való közös ünneplésünkre!

December 24-én, 17 órakor: **Szentesti istentisztelet**

December 24-én, éjfélkor: **„Betlehemi éjszaka” címmel könnyűzenei áhítat**

December 25-én, 10 órakor: **Karácsony ünnepi istentisztelet úrvacsorával**

December 26-án, 10 órakor: **Úrvacsorai istentisztelet a tanácsteremben**

December 26-án, 11 órakor: **„Karácsony ajándékosár” címmel a Városi Ifjúsági Fúvószenekar ünnepi koncertje a templomban**

Szeretettel várunk mindenkit közösségünkbe! Ünnepeljünk együtt az Úr Jézus Krisztus születésnapján!

December 31-én, 17 órakor: **Óévi istentisztelet a tanácsteremben**

Január 1-jén, 10 órakor: **Újévi istentisztelet a templomban**

Január 6-án: **Gimnáziumi istentisztelet**

Január 6-án, 10 órakor: **Vízkereszt ünnepi istentisztelet a tanácsteremben**

Zárjuk és kezdjük az esztendőt Isten igéjére figyelve!

Adni jó

Beindult a karácsonyi lázas készülődés. A boltokban egyre nagyobb a forgalom. Sok a nézelődő, ajándékokat kereső, válogató ember. Ez jó lesz ennek, az jó lesz annak... Némelyek több tízezer forintot, meg még annál többet is kiadnak ilyenkor. Ebben a felgyorsult, rohanó világban megfelelkezünk arról, hogy nem az ár nagysága határozza meg az igazi ajándékot. Talán az egész évi mulasztásainkat akarjuk így bepótolni? Vagy így kárpótolni családtagjainkat, rokonainkat, barátainkat, ismerőseinket?

Ma nincs idő semmire, senkire. Elszigetelten, önmagunknak élünk, örömtelenül, sokszor siváran. Pedig vágyunk a szépre, a jóra, csak tennünk kellene érte: közelednünk egymáshoz, észrevenni, látni, beszélgetni, segíteni... ajtót nyitni.

Olyan nagy, és olyan drága ajándékot, mint amit mi, emberek Istentől kaptunk, azt senki közülünk nem tudja felülmúlni. Már eleve az ajándékozás is más céllal történt: „*Mert Isten úgy szeretete a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa.*” [Jn 3,16–17] Isten szereti az embert, meg akarja óvni, védeni, meg akarja tartani... azért ajándékozza meg az örök élet lehetőségével. S miért, hogyan ajándékozzunk mi emberek?

Adok, hogy adj.

Adok, mert várom, hogy adj.

Adok, mert tudok adni.

Adok, hogy tudj te is adni.

Adok, mert adni kell.

Adok, mert ez a szokás.

Adok, mert adni akarok.

Adok, hogy örülni lássalak.

Adok, mert szeretlek.

Adok, mert adni jó.

Adok, de ne nézd az árát.

Adok, feltételek nélkül.

Adok, érte semmit nem várva,

önzetlenül.

A legdrágább ajándéknál is többet adunk egy mosolyunkkal, egy kézszorítással, pár perces beszélgetéssel, egy látogatással... Az ajándékunk legyen szeretet és hála, s az, hogy tudjunk jobban figyelni egymásra. Nem kell pénz, gazdagság, hogy szívünk ünnepeljen, csak legyünk azzá, amiké lennünk kell: egyszerű, alázatos, társait tisztelő, szerető emberré!

KOHUTNÉ

DRENYOVSZKI MAGDOLNA

Nagy Magdolna: Irgalmazz!

*Te adj erőt, hogy bízni tudjak,
ha megbánnak, ne zokogjak.
Te add meg, hogy eltűnjenek,
hogy hibáimmal szeressenek.*

*Te erősítsd meg erőtlenségem,
hogy hósként vigyem keresztem.*

*Te légy árvaságom erős támasza,
Tudom, Te vagy a gyengék gyámola.*

*Te őrizd meg a gyengülő eszem,
hogy életem nagy teher ne legyen.*

*Ó, adj azoknak szeretetet,
akiknek én adtam életet!*

*Legyen szívükben jóság, irgalom,
öregségemet értő szánalom.*

*Áldd, őrizd őket, édes Jézusom,
hogy találkozzunk Nálad egykoron!
Vezess, erősíts, oltalmazz,
a végső órámban irgalmazz!*

2002. január

Vajtai Tiborné: A holnap üzenete

*Újév búcsúztatja a megfáradt Óévet,
reménnyel töltve meg minden földi szívet,
elmondom én is lelkem kívánságát,
kérem életemre a Jó Isten áldását.*

*Kívánok mindenkinek az asztalra kenyeret,
az otthonnak melegét, békét, szeretetet,
kívánom, hogy édesanya után egy gyermek se sírjon,
kívánom, hogy a csüggedő támaszra találjon.*

*Adjon az Isten megértést, türelmet,
adjon a könnyörgőnek áldást és kegyelmet,
minden haragosnak megbocsátó lelket,
a reményvesztett szívnek égi reménységét.*

*Igaz hű barátot minden magányosnak,
megnyugvást és békét e rohanó világnak,
kérem, hogy az ember EMBER tudjon lenni,
tudjon tiszta szívvel, őszintén szeretni.*

*Ne csak meghalljuk, értsük is a szót,
hajoljunk le, s emeljünk fel minden rászorulót,
örüljünk igaz szívvel mások örömeinek,
szeressük egymást, hisz oly rövid az élet.*

*Ne csak fogadkozzunk, szavunk tetté váljon,
javítsunk mi is e gyötrődő világon.*

*Kívánok mindenkinek megértést, békét,
a szívek legmélyére hitnek melegségét,
kívánok örömkönnyet, áldást, boldogságot,
egy reménységgel teli, élhetőbb világot.*

Életút zárandoklat – Imaösvény 2014. június 20.

Mezőberény I. kerületi evangélikus templom

1. állomás: születés

„Te alkottad veséimet, te formáltál anyám méhében. Magasztallak téged, mert félelmes és csodálatos vagy; csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt. Csontjaim nem voltak rejtve előtted, amikor titkon formálódtam, mintha a föld mélyén képződtem volna.

Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük.” [Zsolt 139,13–16]

Teremtő Istenem, Mennyei Atyám! Hálát adok az életemért. Jó, hogy Neked már akkor terved volt velem, amikor még csak a szüleim léteztek. Bocsásd meg, hogy létezésemet eddig természetesnek vettem! Köszönöm, hogy világnak én is része lehetek! Ámen!

2. állomás: iskoláskor

„A bölcsesség kezdete az Úr félelme. A józan eszűek mind eszerint élnek.” [Zsolt 111,10]

Mindenható, bölcs Istenem! Hálát adok azért, hogy értelmet, gondolkodási képességet ajándékoztál nekem. Köszönöm mindazokat, akik segítettek a tudás útján. Bocsásd meg, hogy az iskoláskor sokszor csak a kötelességet jelentette, és nem mindig tudtam megbecsülni a tanulásra kapott lehetőséget! Olyan jó tudni, hogy aki téged ismer és követ, az az igazán bölcs! Add nekem azt az ismeretet, ami képes az egész életemet helyesen vezetni! Ámen!

3. állomás: ifjúkor

„Örvendezz, ifjú, míg fiatal vagy, légy jókedvű ifjúságod idején, és élj szíved vágya szerint, ahogy jónak látod! De tudd meg, hogy mindezekért Isten megítél téged! Távolítsd el szívedből a bosszúságot, és tartsd távol magadtól a rosszat, mert az ifjúkor és a fiatalság mulandó!” [Préd 11,9–10]

Uram, Istenem! Szép a fiatalkor, de veszélyes is. Bocsásd meg minden fiatalkori meggondolatlanúságomat és mindazt, amivel neked, és a szüleimnek, de önmagamnak is rosszat tettem! Hálás vagyok a barátaimért, akik azóta is kirtartanak mellettem. Köszönöm a családom türelmét. Add a szívemben

szertetetedet, hogy ezeket az éveket úgy raktározzam el a szívemben, hogy a jót megtartsam, és ha kell, a rám bízott fiatalokat időben figyelmeztessem! Köszönöm, hogy te sem maradtál el tőlem. Ámen!

4. állomás: házasság

„Mert ha elesnek, az egyik ember fölemeli a társát. De jaj az egyedülállónak, mert ha elesik, nem emeli föl senki. Éppígy, ha ketten fekszenek egymás mellett, megmelegszenek; de aki egyedül van, hogyan melegedhetne meg? Ha az egyiket megtámadják, ketten állnak ellent. A hármas fonál nem szakad el egyhamar.” [Préd 4,9–12]

Szerető Mennyei Atyám! Köszönöm, hogy te ismered a szívemet, tudod, mire van szükségem. Életemnek ezen a területén is rád szorulok. Hálát adok minden jóért, amit a társamban kaptam. Köszönöm, hogy te azt is tudod, mire szolgálhat az egyedüllét. Bocsásd meg, ha nem tudtam segítőtje lenni a társamnak, és csak a magam boldogságára gondoltam! Te hűséges vagy hozzánk. Add, hogy képes legyek elfogadni tőled házasságot, társat, egyedüllétet, örömet és bánatot egyaránt! Ámen!

5. állomás: munka

„Jobb az igaz úton szerzett kevés, mint a törvénytelenül szerzett nagy jövedelem.” [Péld 16,8]

Uram, Istenem! Te hat napot adtál, melyben felelősséggel bíztál meg. Köszönöm a tehetséget, munkakedvet, erőt, ami lehetővé teszi a dolgos mindennapokat. Bocsásd meg, amikor elbizakodott voltam! Ments meg engem a siker hajszolásától! Ne engeddd, hogy túlzásba vigyem a munkát, és közben eltávolodjak tőled! Ne engeddd, hogy irigy vagy elkeseredett legyek, ha nekem valami nem sikerül! Hadd legyek elégedett ember, aki észreveszi a kicsiben is te áldásodat! Köszönöm, hogy segíted utamat! Ámen!

6. állomás: időskor

„Bizony, bizony, mondom néked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel

téged, és oda visz, ahova nem akarod.” [Jn 21,18]

Uram, nem könnyű egy idős embernek. Félek attól, mennyi betegséget és gyengeséget hoz majd számomra az öregkor. Bocsásd meg, hogy olykor idegenül szemlélem a körülöttem élő idősök különöségeit! Köszönöm, hogy te nem változol és akkor is mellettem leszel, ha elfogynak a szavaim, meggyengül a hallásom, látásom, ha nem tudok már felegyenesedni vagy másokra szorulok. Adj alázatos szívet, hogy most is és a későbbiekben is jó szívvel vegyem mások segítségét és magam is segítőkész tudjak lenni! Ámen!

7. állomás: halál

„Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradság, olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnének.” [Zsolt 90,10]

Mindenható Isten! A halál rémisztő ismeretlen. Nem tudok mit mondani, ha mások halálhíre ér el hozzám. Elkopnak a szavaim és összeszorul a szívem. Ez az az állomás, amit egyedül Te ismersz. Mikor és miért következik be, senki sem lát bele ebbe a titokba. De te vagy az élet és halál Ura, és ez ad vigaszt zaklatott lelkemnek. Te tudod, mi vár ránk odaát. Bocsásd meg, amikor nem számolok azzal, hogy egyszer nekem is menni kell! Kérlek, ne engeddd, hogy az ezoterikus vagy más káros szellemiség becsapjon! Ez a te felségterületed, én pedig el akarom fogadni, hogy a halál csak álom, egy kapu, amin egyedül megyek át. Kísérj el a végsőig! Köszönöm, hogy ha minden ismeretlen is, te ott velem leszel. „Uram, ó, add, ha vándorutam Majd véget ér itt a borúban, Elérjek hozzád, S te fényes orcád Hadd lássam én!” Ámen!

8. állomás: feltámadás

Jézus Krisztus mondja: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él”.

[Jn 11,25]

„... én élek, és ti is élni fogtok.”

[Jn 14,19]

Az imádság megtartó ereje

„Várva vártam az Urat, és Ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat.”
[Zsolt 40,2]

Adjunk hálát, Testvéreim, Urunk Jézus Krisztusnak, hogy Szeretteinkkel és gyülekezeti testvéreinkkel elérkezhettünk az új egyházi esztendőhöz! Kezdetén, az adventi időszakban szívünk tele van várakozással.

Az adventi úton akkor tudunk találkozni Jézussal, ha nem csupán várjuk, hogy megérkezzen, hanem mi magunk is nyitott szívvel és lélekkel megyünk elé. Elcsendesedésünkben érdemes számadást végeznünk a tovatűnő évben meg és átélt eseményekről. Engem lelkiekben nagyon gazdag és áldásos esztendővel ajándékozott meg Jézus Krisztus! A teljesség igénye nélkül, az Istentől kapott csodákból néhányat megosztok a Kedves Olvasóval.

Fiatal felnőttként tértem meg, mégis nagyon-nagyon hosszú és rögzös volt az út, mire Jézus Krisztus segítségével a „mi” gyülekezetünkbe érkehettem. Évtizeden keresztül cipeltem magammal a terhet, ami gátolt és nem engedte lelkemnek, hogy reformátusként (így lettem megkeresztelve néhány hónaposan) konfirmálhassak. Sok-sok úrvacsorai istentiszteleten szorult össze a szívem, könnyem kicsordult, hogy én még mindig nem lehetek részese az asztali közösségnek. Kiáltott a lelkem és könyörögtem: Istenem, szabadíts meg bűnömötől, engedj asztalodhoz! Az egyik ilyen istentiszteleten félreérthetetlenül szólt hozzám az Úr, hogy közeleg az idő, készülj! Ezután eltelt kis idő, amikor őszintén feltártam szeretett lelkésznek, Katika előtt a bennem zajló folyamatot, megvallva bűnömet is. Ő „megfogta kezemet”, melyet őszintén, tiszta szívvel és szeretettel, ezúton is hálásan köszönök neki. Elindultunk a konfirmációhoz vezető úton. Csodálatos volt megélnem valamennyi felkészítési órát, s hiszem, hogy mindketten gyarapodtunk általuk. Én még most is naponta tudok ezekből erőt meríteni. Végre elérkezett a nagy nap, 2014. június 8. Életem legcsodálatosabb napja lett ez a pünkösöd. „*Kérjétek és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgetetek, és megnyitattik nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőknek megnyitattik.*” [Mt 7,7–8] Több mint két évtizeden át kitartó napi imádságomat beteljesítette az Úr! Mi-

csoda kiváltságban volt részem: 57 évesen vehettem életem első úrvacsoráját, Urunk Jézus Krisztus irgalma és kegyelme által! A hosszú várakozással teli évek alatt sem inogott meg hitem és hűségem Istenben. Sokszor szívemre helyezte Urunk az alábbi igét, amely oly kedves számomra. „*Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert Ő munkálkodik.*” [Zsolt 37,5] Konfirmációm napján ezt az igét ismét megkaptam: Fülöp Mónika lelkész az ajándékkönyvéhez, ezt írta nekem, holott nem tudta, hogy ez az egyik kedves igém.

Konfirmációmát követően elindultam idős testvéreink felé. Több mint nyolcvan személyhez jutottam el eddig, kihez-kihez saját otthonába, illetve a Református Idősek Otthonába. Valamennyien jó szívvel és lélekkel fogadnak. Látogatásaimkor 1,5–2 órát töltünk együtt, ahol döntően Ők beszélnek, s én hallgatok. Néhányuk sajnos a magányosság mélyébe süppedve éli mindennapjait. Egy-egy ilyen találkozáskor felelevenednek bennük a régi gyülekezeti emlékek, sokuknak kitárul szívük és lelkük. Jó látnom és éreznem, amikor az öröm mosolya ragyog fel arcukon és szemeikben, megfáradt lelkük is szárnyat bont olykor. Mivel még nem sikerült elhelyezkednem, nincs munkahelyem, így áprilistól a Juhász Gyula úti idősek otthonában is vállaltam önkéntes szolgálatot. Hetente két alkalommal (csütörtökön és vasárnap 14–17 óráig) vagyok az idősekkel. Gyakorta több mint húszan is körülvesznek, örömmel várnak. Felolvasok, beszélgetek velük, énekelünk, s teljesen természetes, hogy minden alkalommal közösen elmondjuk az Úrtól tanult imádságot, hiszen mindig vannak gyengélkedők, erőtlenek közöttük. Vasárnaponként segítségére vagyok a 15 órára érkező lelkészeknek, hogy minél többen lehessenek az istentiszteleten. Alkalmanként, már 24-27 fő részvételével telik meg ilyenkor az otthon társalgója, meghitt kis templommá átalakulva. Hetente más felekezettől vannak. Lelkészünk, Katika minden hónap negyedik vasárnapján szolgál. Nagyon szeretik az idősek, vele sok-sok református éneket is énekelünk közösen. Katika – szabad idejét sem sajnálva – még az istentisztelet után is maradni szokott, szívesen beszélget velük. Amikor időm engedi, azon időseink temetésére megyek el, akiket már személyesen megismerhet-

tem. Békesség tölti be ilyenkor a szívemet, hogy végső útjukra is elkísérhetem őket. Jó szívvel emlékezek rájuk. Ezúton köszönöm valamennyi idős testvérünknek, hogy lelkiekben gyarapodhattam beszélgetéseinkben. Boldog vagyok, hogy önzetlenül szolgálhatom Istenünket, építve országát!

Hálás szívvel emlékszem vissza templomszentelésünk 225. évfordulójára. A hálaadó istentiszteleten Gáncs Péter elnök-püspök úr prédikációja nagyon elgondolkodtató volt. „*Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál.*” [Jn 10,9] Fontos, hogy gyülekezetünk ne csak hívogató és befogadó legyen, hanem „megtartó” lelki otthonunk is. Imádkoznunk szükséges, nehogy taszító küszöbemberré váljunk mi magunk is!

November utolsó napjaiban, egy országos gyülekezeti munkatársképzésen vehettem részt Piliscsabán. Közel hatvanan voltunk. Tudásban gazdagodva és lelkiekben gyarapodva térhettünk haza, hiszen nagyon színvonalas programban volt részünk. Egy nagy tudású, nemes szívű, lelkiismeretű embert ismerhettem meg D. Szebik Imre ny. püspök úr személyében, örülök, hogy találkozhattam vele! Bizakodom, hogy jövő májusban többen megyünk gyülekezetünkbe is.

A Szentlélek csodákra képes! Megajándékozott egy melegszívű, igazi lelki társsal, Kovács Magdival, aki betérőként érkezett közösségünkbe. Ha csak tehetjük, naponta együtt tanulmányozzuk Isten igéjét, énekelünk, és egymást támogatva erősödik hitünk. Szinte valamennyi istentiszteleten ott vagyunk, s úgy várjuk az úrvacsorai istentiszteleteket is, mint az éhező gyermek az anyatejet. Mikor őszinte szívből fakad a testvéri szeretet a Szentlélek munkálkodása által, az egészen biztos, hogy szűkebb és tágabb környezetünk számára is érezhetővé válik. Örülök, hogy evangélikus lehetek és ebben a gyülekezetben találtam lelki otthonomra! Köszönöm közösségünk tagjainak, hogy nyitott és jó szívvel befogadtak!

Gyülekezetünk valamennyi tagjának, kedves szeretteiknek, városunk lakóinak boldog ünnepet, örömeket és jó egészséget kívánok Istenünk gazdag áldásával! Erős vár a mi Istenünk! Őszinte testvéri szeretettel:

KUN LÁSZLÓNÉ

Bemutatkozás

Kasza Gábor vagyok, ötödéves evangélikus teológushallgató. Orosházáról származom, jelenleg is ott lakok. Kötődésem az evangélikus egyházhoz az orosházi gyülekezet által való, mivel általános iskolai és gimnáziumi éveimet is az orosházi evangélikus oktatási intézményben töltöttem. Az orosházi egyházköztségben sok élményt és impulzust kaptam, a nyári táborok és a gyülekezeti programok alkalmával. A közösségben már gyermekként is igen befogadó közegre találtam, és sok olyan hatás ért, amely által egyre közelebb kerültem Istenhez. A sok-sok pozitív benyomás, amelyeket a gyülekezetben és az iskolában megtapasztaltam, nagyban meghatározta azt, hogy az érettségit követően a teológiai tanulmányokat választottam.

Evangélikus lelkészként szeretnék szolgálatot végezni elsősorban gyülekezeti lelkészként, de mindenféleképpen gyülekezeti szolgálattal egybekötött feladatot szeretnék ellátni a későbbiekben. A lelkési szolgálattal kapcsolatban igen komoly kihívásnak érzem azt, hogyan lehet megszólítani a fiatal nemzedéket. A diplomamunkám megírása során is ezzel kapcsolatosan kutakodtam. Fontos volt számomra, hogy tényekkel és információkkal tállakozzak, de nem csupán száraz adathalmazt akartam feldolgozni. A másik hangsúly viszont az volt, hogy valami-

lyen lelki tartalommal is kapcsolatba tudjak lépni a szakdolgozatommal. Ezért választottam a 20. század első felében Magyarországon nagy hatást gyakorló evangélikus evangelizáció történetének áttekintését, feldolgozását. Sok érdekes, valamint tanulságos és a jelenbe is átvittethető ötlettel és információval találkoztam, melyek ma is komoly hatást tudnának gyakorolni egyházunk lelki frissen tartásához. Az ekkor történt evangelizációnak komoly hatását abban lehetett tapasztalni, hogy nagy figyelmet fordított Isten evangéliumára és igéjére, amely Jézus Krisztus által megjelent világunkban.

Úgy gondolom, nekünk is ez a feladatunk: a ma emberéhez eljutatni Isten evangéliumát érthetően, a mai helyzetek és sorsok közepette. Ez igen nagy kihívásnak bizonyul, mivel a társadalom jelentős hányada eléggé alulinformált az egyházakkal kapcsolatban. Ennek a helyzetnek van jó és van rossz oldala is. A jó az, hogy lehetőség nyílik új információk átadására a kereső emberek számára, de ez egyben a rossz oldala is, mivel sok információs csatorna létezik (televízió, rádió, internet), amelyeken mi is eljutunk hozzájuk, de sok más téves és helytelen tájékoztatást is megkapnak. Ezért fontos, hogy az evangélium hirdetése olyan területeken is megjelenjen, ahol az emberek nem feltétlenül számítanának rá, például utcán, kórházban vagy egy if-

júsági rendezvényen. Én úgy látom, hogy ha nem megbotránkoztatni, hanem meglepni tudjuk őket, akkor elérhetőbb közelségbe kerülhetnek, és onnan már – az evangélium által – hajtással tudunk lenni rájuk. Központi gondolatom az emberekhez való közzelépés.

Az evangélium hirdetését jelenleg a pusztaföldvári és a mezőberényi gyülekezetben végzem, mint hitoktató. A hét első felében (hétfőn és kedden) a pusztaföldvári katolikus iskolában tanítok evangélikus hittant első, második és negyedik osztályban, kis létszámú csoportokban. Érdekes tapasztalat ez, mivel a hét egyik felében egy katolikus iskolában végzek szolgálatot, ahol mi evangélikusok kisebb számban vagyunk jelen. A hét második felében (szerdától péntekig) pedig Mezőberényben vagyok és gyülekezeti tennivalókban is segítek. Mindenféleképpen érdekes megtapasztalni az otthoni gyülekezet jelenleg is féltő szeretetét. Emellett jó látni és érezni, hogy miként tudunk Isten ügyéért szolgálni egy katolikus iskolában, barátságban és szeretetben a katolikus testvérekkel. Az is örömet jelent, hogy a mezőberényi gyülekezetben is tudok szolgálatot végezni, ahol szintúgy megtapasztalom a gyülekezeti tagok gondoskodását, mint az otthoni gyülekezetben.

KASZA GÁBOR

LELKI SEGÍTSÉG

Örülök, hogy egyre többen tisztelnek meg bizalmukkal! Kérem, kereszenek meg, ha úgy érzik, fontos lenne beszélgetniük valakivel mélyebb természetű kérdésekről vagy nehéz életszakaszban, gyászban, de válságban vagy kritikus családi és nevelési helyzetben is. A lelkigondozói alkalmak lehetnek telefonosak, illetve személyes találkozások. Ezek során Isten igéje ad számunkra útmutatást, szeretete segít továbblépni. Természetesen bárkivel imádkozok, és otthonába is elviszem az úrvacsorát, ha kéri. Lázárné Skorka Katalin: 06 66 352-040 vagy 06 20 824-3805

**2014. február 13-án (szombaton),
19 órától a Berény Szállóban**

EVANGÉLIKUS BÁLT RENDEZÜNK

Gimnazistáink tollából

Ebben az évben is megkértük diákjainkat, hogy így advent táján fogalmazzanak meg írásokat a közelgő ünneppel kapcsolatosan. Most megnevezítettük számukra a feladatot. Hét szót adtunk meg nekik, melyeket a verses vagy prózai műnek tartalmaznia kell. A legjobb írásokat most közreadjuk.

Egy bővebb gyűjteményt azonban középiskolánk kiadványba szerkeszt, hogy egyik tanulójának segítséget tudjon nyújtani betegségében. A fogalmazások eredeti címe „Csillagsugarak”, többben azonban új címmel is ellátták írásukat. Ezt a szép nevet hordozza az a kis kötet is, amiben sok-sok kedves ünnepi írást olvashatunk gimnazistáink tollából. Reméljük, hogy ezek is vezethetnek bennünket a meghitt időszakban, és reménysugarat tudnak adni annak a diákunknak, akinek most különösen elkél mindannyiunk támogatása.

Történetem a jó szándékról és az igazi jó cselekedetről

De kezdjük a legelején! Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy idős öregember. Ez a bácsi mélyen az erdőben lakott, egy kis faházikóban, ami nagyon otthonos volt számára. Nagyon kedvelte az állatokat és valamilyen okból ezt az erdő vadjai is érezték, mert rendszeresen jártak a házához, és sokszor közel engedték magukhoz. A bácsi mindig ajtót nyitott ezeknek az élőlényeknek, mert mosolyt csaltak már az arcára – mióta felesége meghalt, a gyermekei meg a faluba költöztek.

Már rég beköszöntött a tél, karácsony tájékán járt az idő, és a bácsi úgy döntött, hogy meglátogatja a faluban lakó fiait. Szép ajándékokat is készített számukra és gondosan becsomagolta őket. Elérkezett az indulás napja, de az idő nagyon rosszra fordult. Azon gondolkodott, hogy elinduljon-e, de végül útra kelt.

A nagy hófúvásban alig látott, nehezen tudott járni a hóban, de folytatta útját. Még az erdőben haladt, amikor hirtelen megcsúszott és legurult az útról. Gurult egészen az aljáig, közben minden élme szétszóródott és az ajándékok is kiestek, széttörték. Szerencsére a bácsinak nem lett semmi baja, de nagyon szomorú lett az ajándékok miatt.

A vihar egyre csak tombolt és ő egyre jobban fázott. Éhes volt, fáradt, de

tudta, hogy már nem fordulhat vissza. Ahogy haladt tovább, talált egy barlangot. Úgy döntött, hogy behúzódik oda éjszakára és átvészeli az estét. De a barlang nem volt üres: egy nagy barnamedve élt ott. Amikor meglátta a férfit, egyáltalán nem lett agresszív. Odament hozzá, megnyalogatta a kezét, majd engedte, hogy mellé is feküdjön, ezzel melegítette.

Másnap az ember indult tovább, de a medve is vele ment. A hó még mindig esett, a szél is fújt, és a bácsi nagyon gyengének érezte magát. Éhes volt és az út végtelennek tűnt. Menet közben látott egy rókát, ami egy nyulat üldözött, de a nyúl gyorsabb volt. Beugrott egy üregbe, a róka viszont nem tudott utánamenni. Megsimogatta a rókát, mire a nyúl is kijött, a róka nem bántotta, mert a bácsi mondta neki, hogy ne bántsa. Ekkor a bácsi leült a hóba. Most érezte azt, hogy öreg csontjai már nem bírják tovább. A gyermekeire gondolt, hogy milyen szomorúak lesznek. Szeretett volna még legalább egy karácsonyt velük tölteni, ám ilyen gyengén képtelen volt rá.

Hirtelen a nyúl kis faágakat hozott a szájában. A bácsi megértette, hogy azt akarja, rakjon tüzet. Meggyújtotta a tüzet, érezte a melegét, de ez sem segített neki. A nyúl hosszú ideig nézte, szemében tisztán fénylett a tűz, és ekkor olyat tett, amire az ember egyáltalán nem számított: a tűzbe vetette magát, a medve és a róka megrémültek, a bácsi próbálta eloltani a tüzet, de már késő volt. A nyúl feláldozta magát azért, hogy ő ne haljon éhen. Eleredtek a könnyei, siratta ezt az állatot, de egyben tisztelte is, hogy ilyen önzetlen dolgot tudott véghezvinni. A nyúl erőt adott számára, hogy továbbinduljon, és ne adja fel. A bácsi elérte a célját, még ha ilyen áldozatok árán is, de megtanulta, hogy az igazi jó szándék minden élőlényben ott rejlik.

PATAKI EDINA
II/D

Csillag gyűlt

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú. Ez a kisfiú megfogadta, hogy amikor felnő, minden karácsony boldogan fog telni a fahéjillatú családi házban. Jó apuka akart lenni.

Telt-múlt az idő, a kisfiú felcseperedt, kitanulta a szakmáját. Ez akkoriiban történt, amikor még volt sorkato-

naság, és amikor a gyerekeknek muszáj volt templomba járni, ha a szülő azt mondta. Ifjúnk éppen ezért úgy döntött, hogy felesleges templomba járnia, nem érintette meg, ami ott folyik, a karácsonyi kicsi színházak (betlehemezések) is csak a szórakozást jelentették számára, a történetet valótlanak gondolta. Persze tisztas munkásember lett, a feleségével boldog házasságban élt, s gyakran rámosolygott a szerencse is.

Egy nap azonban baljós érzete lett, amikor kopogtatott az ajtón a postás. Behívót hozott: egy távoli, fagyos országba lett besorozva hősünk. Szomorú csomagolás, boldogtalan búcsúzkodás után vonatra ült és elindult. A végtelen sztyeppére, egy kis katonai állomásra lett beosztva.

Egy idő után két társával belefásultak, hogy tulajdonképpen semmi dolguk sincs, mivel a háború szele sem éri el a kietlen tartományt. Kérvényt írtak, hogy engedjék el őket, vagy helyezték át máshová, de nem kaptak választ. Nem hagyták annyiban, írtak hát még egyet, de erre a válasz személyesen jött: a furcsa nyelven kiabáló ezredes megbotoztatta őket és fenyegetően rázza az öklét. Ők hárman szinte belebetegedtek, hogy lassan három éve nem látták a családjukat, nem ettek otthoni ételt, és nem ünnepelhetek otthon a barátaikkal, ami főleg azért volt fájó, mert kb. két hónap volt hátra karácsonyig. Úgy döntöttek, hogy nem számít a frontvonal holléte, hazamenek gyalog.

Egyikük az indulás reggelén meghátrált, megijedt a nagy vállalkozástól. Amikor ők ketten már nagyon régen meneteltek, puskaropogást hallottak: menekülniük kellett. Sokheti bujkálás után a hajdani álmodozó kisfiú egyedül maradt, társa feladta. Miután eltemette csont sovány barátját, továbbindult, de nem jutott messzire. Éveknek tűnő vándorlása kudarcba fulladt volna? Ezen merengett, miközben a sötét eget kémlelte, és kegyetlenül fázott. Eszébe jutottak a szülei, a felesége, a barátai, és végül a gyerekkori emlékei a betlehemezésekről. A három bölcset egy csillag vezette a kis Jézushoz. Milyen kár, hogy most nem csillagos az ég, és ő nem tud tovább menni! De már úgymint mindegy. Fáradt kezeit összekulcsolta és imádkozott Istenhez: „Isten, ha vagy, kérlek, mutass utat hazafelé, és elhiszem, hogy létezel.” Amikor ki-

nyitotta a szemét, nagyon meglepődött, ámulva nézett körbe. Hatalmas szél kerekedett és a felhők rövid időn belül eltűntek, már nem takarták a csillagokat. Szegény férfi hálát adott az ég urának, csillogó szemmel, lelkesen indult útnak. Reggelre egy órállomásra ért, ahol saját nyelvén beszéltek és hazavitték. Nem lehet leírni azt a mérhetetlen boldogságot és nyugalmat, amit érzett, hiszen visszakapta a családját, az életét és a hitét. Lassan felgyógyult, és mindennap hálát adott azért, hogy Jézus megszületett, és nemcsak karácsonykor, de azért nagyon örült, hogy a szeretteivel ünnepelhetett.

KISS RENÁTA

I I / D

Mire ez a nagy felhajtás?

Ki az, aki ajtó helyett a kéményen keresztül érkezik? Nincs benne semmi jó modor? – gondoltam magamban. Már négy éves korom óta foglalkoztatt a kérdés. De akkor nálunk miért nem jött be még soha ott? Apukám válasza sok mindent megmagyarázott: „Azért, mert nálunk kandalló helyett kazán van, te kis buta. Senki nem akar megsülni!” Imádom őt! Ő a példaképem. Ő az, aki megmagyarázza azt is, ami számomra felfoghatatlan.

Kiskoromban nem is értettem teljesen, hogy mi történik ilyenkor karácsony tájékán. Ezernyi kérdés merült fel. Miért gyűjtanak gyertyát, és ha gyűjtanak, miért csak vasárnaponként? Miért jön össze ilyenkor a család? Miért olyan meghitt a légkör, mint például akkor, amikor a Jézuska ajándékot hoz? Nagy nehezen túljutottam azon, hogy az enyhén szólva duci bácsi a télapó, na de miért ez a nagy felhajtás? Mert ugye nem miatta van, az biztos.

Tisztán emlékszem, hogy egy évvel később kérdésekkel teli lapocskával álltam szüleim elé, akik csak mosolyogtak rajtam. Elbizonytalanodtam, mert az oviban mindenki olyan kis

okosnak vélt, és ezek után el szerettem volna bűjni, de időm sem lett volna rá, mivel apa megragadta a kezem és mághoz húzott. Megölelt. Elmagyarázta, hogy mire ez a nagy felhajtás, és én csak hallgattam csillogó szemmel: „Kicsikém, tudod ez egyfajta tisztelet. Nem gondolnád, de a Jézuska sokat szenvedett miattunk és értünk. Ezért tiszteletet adunk neki ezzel. Ez a felkészülés és a fény időszaka. Amikor megtisztul a mi lelkünk is, és hálát adunk.” Csak bámultam és ámultam, hogy van ilyen.

A történetek a kis Jézusról nagyon megfogtak. Tudom, mert azóta, nem az ajándék miatt vártam, hanem azért, hogy láthassam őt. Öcsém megszületése óta feladatommá érzem, hogy neki is átadjam ezt az egészet. Ámbár felnőttem, miatta még mindig érzem azt a furcsa érzést advent tájékán. Hálával tartozom neki és a családomnak is ezért a légkörért ilyenkor.

PAP ALEXANDRA

I 3 / B

Mi az, ami igazán fontos?

Az advent mindenki számára egy szép időszakot jelent, a várakozásét. Ilyenkor készülünk elő a karácsonyra. Dekorálunk, ajándékokat készítünk, napról napra várjuk, hogy mi rejtőzik az adott napi adventi naptárablak mögött. Ekkor és karácsonykor is mindenki ugyanazt ünnepli, de mégis máshogyan.

Mi a karácsonyt a szűk családdal ünnepeljük: együtt ebédelünk, megajándékozunk egymást. De nekem mégsem ezek a formaiságok a fontosak. Sokkal inkább egy őszinte mosoly, egy ölelés, egy meghitt beszélgetés, vagy egy képeslap a távoli rokonoktól. Manapság, ebben a rohanó világban kezdi elveszteni szerepét a csodálatos ünnep, kezd egészen másról szólni. Az ajándékokról, az új telefonokról, a kapott pénzről, nem pedig

azokról az érzésekről, amelyek életünk végéig megmaradnak emlékeztünkben: a fahéjas mézes illatáról, a bejglisütésről, a gyertyagyújtás szépségéről. Ezek a hagyományok ma is jelen vannak, de már nem tulajdonítanak nekik akkora jelentőséget. Bevallom, szerencsés vagyok, mert amikor megkérdezik a szüleim, hogy mit kérek karácsonyra, azt mondom: „semmit, mert megvan mindennem”. Ezzel nem a legújabb telefonomra vagy a legdrágább ruhámra célzok, hanem a szeretetre, amit a körülöttem lévő emberektől, de legfőképpen a szüleimtől kapok. Tudom, sajnos nem mindenki van ezzel így, ezért kell segítenünk ott, ahol csak tudunk. Néha egy mosoly vagy egy kedves szó is ér annyit, mint egy tárgyi ajándék, vagy annál is többet. De ma már vannak olyan szervezetek, amelyek eljuttatják szeretetsomagjainkat a rászoruló családoknak. És igen, oda kell adnunk azt a plüssmackót vagy gumilabdát, mert nem attól leszünk többek, ha ezek a birtokunkban vannak, hanem attól, ha azt irigység nélkül elajándékozunk egy olyan gyereknek, akinek ezzel örömet szerezhetünk. Azt hiszem, ilyenkor értheti meg az ember, miért is mondják, hogy jobb adni, mint kapni.

Az én üzenetem pedig az, hogy senki ne úgy élje meg a karácsonyt, hogy ezen is túl lettünk, ennek is vége, hanem a pillanatoknak éljünk és élvezzük a jelen szépségét. Örüljünk, míg együtt ünnepelhetünk családdal, barátainkkal, szeretteinkkel, és ne feledjük, hogy nem a legnagyobb ajándékdoboztól leszünk boldogabbak, hanem ezzel olyan apró dologtól, amelyek emlékét örökre szívünkben hordozhatjuk.

MAROSÁN GRÉTA

I I / B

PARTNEREINK

NAGY ÉS TÁRSAI
TELEFON KIVITELÉS ÉS RENDELÉSEK VE

Mester ház
BÉKÉSCSABA

Euro-Mobil Track Kft., Frey Péter,
Kis Sándor, Lédig József, Liszcai Sándor,
Oroszlán Gyógyszertár, Püski Tibor,
Róth Mihály, Sík Imre, Schön-Schnell Kft.,
Schäffer és Wagner Temetkezési Kft.,
Winter András

Életképek az evangélikus óvodából

Margaréta csoport

Szeptemberben lettünk „Katica ovikok”, hisz már 3 éves nagy gyerekek vagyunk. Eleinte sokat sírtunk, nehezen váltunk el anyától, de a sok játék, a kedves, barátságos óvo nénik, hamar megszerettették velünk az óvodai életet. Reggelenként elmondjuk Csöppnyi imádságunkat, ami még szeretetteljesebbé teszi mindennapjainkat.

Már jól érezzük magunkat, örömmel jövünk ebbe az óvodába, hiszen mindig újabbnál újabb érdekes dolgokat csinálunk együtt. Mondókázunk, énekelünk, festünk, ragasztunk, tornázunk, sok mesét is hallgatunk (a Répa mesét már el is tudjuk játszani). Most várjuk a Mikulást, köszöntésére egy verssel és egy dallal készülünk.

Az óvo nénik sok fényképet készítenek tevékenységeinkről, azért hogy szüleink is láthassák, milyen jól telnek napjaink. (Itt jobbra is mi vagyunk!)

Napsugár csoport

Szeptemberben középső csoportosok lettünk. Már viszonylag összeszokott kis közösség vagyunk. Segítőkéssz szülők állnak a hátunk mögött, akikre bármikor számíthatunk. Szükségünk is van rá, hiszen nagyon sok óvodán kívüli programot igyekszünk szervezni gyermekeink számára. Sétálunk, kirándulunk a környéken (liget, sportpálya, Hosszú-tó). Gyárlátogatásunk vetünk részt a Péter-fa üzemben, ahol saját kezűleg készítettünk madáretetőket, ezen kívül még jártunk a Rau-tanyán is ahol megismerkedhettünk az ott élő sok-sok állattal.

Kulturális programokban is részt veszünk: színházbérletünk van a Békéscsabai Jókai Színházba, ahol színvonalas előadásokat láthatunk.

Természetesen fontosnak tartjuk a sportolást is, így idén ősszel ismét elindítottuk vízhez szoktató programunkat a békési uszodában. A gyerekek négy alakalommal jutottak el az uszodába, ahol vidám és hasznos délelőttöt tölthettek el.

Idén ősszel nagy örömmel csatlakoztunk a Bozsik-programhoz, a gyerekek heti rendszerességgel játékos, mozgásos foglalkozásokon vehetnek részt.

Mindennapjainkat igyekszünk színesebbé tenni, így például az advent előtti héten közösen ünnepi díszbe öltöztettük a csoportszobánkat, és ünnepi műsorral kezdtünk készülni.

Minket még a hideg sem riaszt el egy kis kirándulástól, így december 10-én a gyerekekkel ellátogatunk Békéscsabára, a karácsonyi vásárra, ahol kipróbálhatjuk a korcsolyázást és a mini vídamparkot.

Reméljük, ezzel színesebbé és tartalmasabbá tudjuk tenni az oviban töltött időt!

Pillangó csoport

2014 nyarán elengedhetetlenné vált, hogy bővüljön az óvoda területe. Négy csoport számára kicsinek bizonyult a Luther úti óvoda, így a régi bölcsőde épületében megkezdődött a felújítás. A nyár folyamán figyelemmel kísértük a munkálatokat, a falak festését, a laminált padló lerakását, a gyönyörű mosdó alakulását. Egyre türelmetlenebbül vártuk, hogy birtokba vehessük az új épületet. A tanévkezdés a tornaszobában találta a Pillangó csoportot, ami kicsit szűkös lett. A nyári beiratkozást követően nagy örömről igencsak megsaporodtunk: a családi-as 18 fős csoportunk 27-re szaporodott, így a régi termünk szűknek bizonyult, be kellett látnunk, hogy kinőtünk. Az új épület tágas termei egyre hívogatóbbak lettek, egyre izgatottabban vártuk a költözés napját, ami egy októberi reggelén ránk is köszöntött. Nagy örömmel és várakozással, a szülők és a gyerekek segítségével megkezdődött a költözés. Együtt hordtuk át az óvoda udvarán a gyerekekkel közösen az apróbb játékokat, könyveket. Az, hogy mindenki foghat valamit, nagy boldogságot jelentett nekik, és örömmel segítettek. Az erős apukák pedig a nehéz szekrényeket hozták, így mindenki kivette a részét a pakolásból. Két csoport költözött át (a Szivárvány nagycsoport és a Pillangó kis-csoport). A világos, szép tiszta és nem utolsó sorban tágas terek, egyszerűen megteltek élettel, ahogy birtokba vet-

tük az új csoportszobát. Gyerekszivajtól lett hangos a régi bölcsőde épülete, újra megtelt élettel. Örömmel vették birtokba a gyerekek, azonnal otthon érezték magukat. Könnyen átszoktak az új helyre, zökkenőmentes volt az átköltözés. A csoportszobák mindig alkalomhoz illően vannak feldíszítve, bár ezek a Pillangók nem repülnek el, egész évben színesítik az életünket. A gyerekek munkái az öltözőben elhelyezett munkafalon tekinthetők meg, a szülők örömmel gyönyörködnek az alkotásokban. Mindennek meglett a helye. Nagyon örülünk az új óvodánknak!

Szivárvány csoport

November 14-én óvodánkban megtartottuk a Márton-napi lampionos felvonulásunkat és a műsorunkat, ami évek óta hagyománnyá vált itt nálunk. Október közepétől folyamatosan beszélgettünk a Márton-legendáról, a gyerekek megismerkedtek Szent Márton püspök élettörténetével, a személyét övező különböző legendás történetekkel, a nevéhez kötődő népszokásokkal, hiedelmekkel.

Az egész heti készülődésben feltöltődtek a gyerekek és izgalommal várták az ünnepséget. Libás süteményeket készítettünk a gyerekekkel, ezzel vendéglítettük meg a résztvevőket, akik ellátogattak a felvonulásra.

Közös barkácsdelutánt is szerveztünk, ahol gyerekek, óvónők és szülők közösen készítették el a lámpásokat.

Maga a rendezvény lampionos felvonulással kezdődött. Óvodánk udvaráról indultunk az ötletesebbnél ötletesebb lampionokkal, bevilágítva az utcákat.

A Márton-napi lámpás felvonulást követően a Szivárvány csoport nagycsoportosai ünnepi műsort adtak „Szent Márton misztikus története” címmel.

A téren meleg tea és libaszíros kenyér várta az odaérkező vendégeket.

Sok készülődés, szorgalmas munka eredménye, hogy a gyerekek ügyesen szerepeltek a Márton-napi műsoron.

Röviden gyülekezetünk elmúlt félévéről

• **Nyitott templom éjszakája.** Június 20-án, pénteken este ismét hívo-gattunk a nyitott templom éjszakájára. A városi „Múzeumok éjszakája” rendezvényhez kapcsolódva olyan alkal-mat szerveztünk meg, ami azokat volt hivatott megszólítani, akik számára egyházunk liturgikus rendje még ismeret-ten, de nyitottak arra, hogy betérjenek gyülekezetünkbe. Minden órában egy rövid áhítatot tartottunk, majd az érdeklődők számára bemutattuk a templomunkat, beszélgettünk azok-kal, akik kíváncsiak voltak közössé-günk életére. Egy imaösvényre is hív-tunk, mely az ember életútján vezetett végig, igékkel és imádságokkal, a sze-mélyes lelki elmélyülés lehetőségét biztosítva. Egyháztagjaink, fiataljaink és presbiterjeink közös szolgálatát megtapasztalni mindannyiunk számá-ra megerősítő volt, s örömet jelentett ebben a küldetésben mások felé meg-élni hitünket. Az imaösvény szövegét e lapszámukban közreadjuk, legyen mindannyiunk számára elgondolkod-tató, hiterősítő.

• **Hittanosok tábora – „Tempitá-bor”.** Június 30. és július 7. között eb-ben az évben is lehetőséget biztosítottunk a hittanosok számára, hogy a gyü-lekezeti házban tölthessenek el pár na-pot baráti, testvéri közösségben társa-ikkal együtt. Igyekeztünk sokat éne-kelni, játszani, versenyezni és jól érez-ni magunkat. Összesen 20 fő vett ezen részt 1–5. osztályosokig, a már konfir-mált fiataljaink pedig segítőként voltak jelen közöttünk: bibliaversenyt szer-veztek, éneket tanítottak, játékot veze-tettek.

• **Szélrózsa 10.** Július 16–20. kö-zött Mezőberényből 25-en vettünk részt az Országos Evangélikus Ifjúsági Találkózón, Soltvadkerten. Megtiszte-lő lehetőségként kaptunk felkérést a csütörtök esti áhítat megtartására, me-lyet mindannyian nagyon vártunk, és amire izgatottan készültek zenészek, felolvasók, szülők és gyermekek egy-aránt. A találkozó igei mottója Ézs 40,23 volt: „... akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok...”

• **XI. Kelet-Békési Evangélikus Zenei Tábor.** Augusztus 11–17. között fő feladatunk a 225 éves templomépí-tési évforduló ünnepi istentiszteletére

és a Berény Szálló előtti téren adott könnyűzenei istencdicséretére való fel-készülés volt. Ezen a héten érkeztek hozzánk a Mössingeni CVJM Posau-nenchor tagjai, akik rézfúvós együtte-sünkkel készültek a hálaadó nap zenei szolgálatára.

• **Szentháromság ünnepe utáni 9. vasárnap.** 1745. augusztus 17-én volt gyülekezetünk önállósodásának napja. Bár a templomépítés csak évti-zedek múltán valósult meg, mi most ezzel a vasárnapal kötöttük össze há-laadásunkat, az adventi időszak he-lyett. Köszönetet mondtunk templom-építő őseink hitéért és Gáncs Péter el-nök-püspök prédikációja nyomán azért is könyörögtünk, hogy ne akadá-lyozzuk a hozzánk betérni és Jézushoz megtérni akarókat. Püspök úr a temp-lomkapu feletti jánosí ige magyaráza-tát hozta számunkra. Felhívta figyel-münket arra, hogy ne legyünk „kü-szöbemberekké”, hanem a nyitott ajtó megmutatói és nyitott szív emberei le-gyünk. A közös ebédet követően dél-után Dr. Harmati Béla László, az Evan-gélikus Országos Múzeum igazgatója tartott sok új ismeretet adó előadást a templomépítés koráról, templomunk építőművészetéről. A hálaadó napot megelőzően egy EMMI-pályázatból és egyháztagjaink adományából megtör-tént a templomtető héjazatának újra-festése és a templombelső egy részé-nek meszelése is.

• **Aratási hálaadás.** Október 5-én istentiszteletünket a Kossuth Rádió élő egyenes adásban közvetítette. Hálás szívvel voltunk együtt, mert Istenünk gondoskodó szeretete kísért bennün-ket, s lélekben együtt lehettünk elszár-mazott testvéreinkkel, és azokkal, akik otthonukból vagy betegágyról követ-ték figyelemmel gyülekezetünk isten-tiszteletét.

• **72 óra kompromisszum nél-kül.** Október 9–12. között ismét részt vettünk gyülekezetünk fiataljaival és gimnazistáinkkal az önkéntes szolgál-atot népszerűsítő egyházi kezdemé-nyezésű programban. A hivatalos hon-lapon ezt olvashatjuk: „Országszerte 330 helyszínen 8000 önkéntes végzett ökológiai, társadalmi és közhasznú munkát az elmúlt hétvégén, hogy szebbé, élhetőbbé tegyék környezetü-ket, és példát mutassanak: közösen,

összefogva nagy dolgokra vagyunk képesek, és sokat tehetünk egymásért. Az elmúlt 72 órában értékes és mara-dandó dolgokat vittek véghez a fiata-lok, miközben megtapasztalhatták az önkéntes, áldozatos munka nagyszerű érzését, és erejét.” A mi fiataljaink a Bé-kési Református Egyházköztségben vettek részt a megyei nyitó rendezvé-nyen. Átvették a zöld pólókat majd a következő napokban templomkert-ben, óvodában, idősotthonban végez-tek szolgálatot.

• **Óvodai évnyitó, óvodaszentel-és.** Október 12-én az ígehirdetés szol-gálatát, majd pedig a Munkácsy utcai épület szentelését Dr. Szabóné Mátrai Marianna püspökhelyettes asszony vé-gezte. Mivel egyre többen jelentkez-nek az evangélikus óvodába, szűkös lett a Luther utcai épület. Mezőberény Városa – hasonló feltételekkel, mint az óvoda és a gimnázium épületeit – át-adta használatra egyházunknak a volt bölcsőde épületét. Egy gyors nyári fel-újítást követően ezen a napon szentel-hettük fel az új óvodarészt, melyet ha-marosan a gyermekcsoportok is bir-tokba tudtak venni.

• **Reformációi futás.** Október 21-én harmadik alkalommal került meg-rendezésre ez az 1517 méteres futás. Jelképes az útvonal is. A református templom és a tót templom között telje-sítik a reformációi mérföldet a diákok, érintve a mi templomunkat is. Ebben az évben nyolcadikos általános iskolá-sok is csatlakoztak a középiskolások-hoz, akik mintegy kétszázan vettek részt a reformációra emlékeztető ese-ményen.

• **Reformáció napja.** Október 31-én, délelőtt Soltvadkerten jártunk az új óvoda felszentelésének ünnepén, 18 órakor pedig házigazdái lehettünk a reformációi emlékünnepek. Ezt meg-előzően Bibliavasárnapról egy szerény Biblia-kiállítással buzdítottunk a Szentírás tanulmányozására, amit a fel-újított templom makett mellett lehetett megtekinteni. A hozzánk érkezők a bejárat mellett elhelyezett paraván mellett is elidőzhettek, ahol a 95 tétel mellett Luther-idézeteket és az ígéről szóló bizonyágtételeket olvashattak. Reformátusokkal és a szlovák gyüleke-zet evangélikus testvéreivel lehettünk együtt ezen az estén.